

Proloog

Er was nooit eerder op hem geschoten en dus had hij geen idee wat hem overkwam. Pal naast zijn rechteroor hoorde hij een harde klap tegen het hout. Intuïtief trok hij zijn hoofd in, diep tussen de schouders; toen hoorde hij ook de knal, ergens vanaf de dijk, een meter of zestig schuin achter het huis. Het was een droog, knappend geluid, maar hard en herkenbaar genoeg om hem te alarmeren. Hij liet zich plompverloren vallen. De nog halfvolle bus met groene lak kiepte om. De kwast zeilde een meter of zes door de lucht en veroorzaakte een slordige boog verfdruppels op het vensterglas van de woonkamer. In zijn val zag en hoorde hij de inslag van de tweede kogel. De splinters vouwden zich als bij toverslag naar binnen, rond een nieuw zwart gaatje, waardoor heel even de illusie ontstond dat twee ziellose ogen hem vanuit het vers geschilderde boord van de schuur aankeken. Ze zaten precies op de plaats waar een tel tevoren zijn hoofd zich nog bevond. Ook nu bereikte het geluid van een schot hem een fractie van een seconde later. Het kwam uit dezelfde richting. Hij maakte een schuiver over de grindtegels en gromde van de pijn. Het was hem meteen duidelijk: hier was geen sprake van de een of andere idioot die lukraak schoten afvuurde. Het was een doelgerichte actie. Iemand pleegde een aanslag op hem. Maar wie? En waarom? Hij kroop zo snel hij kon op handen en voeten naar de deur, ervan overtuigd dat de schutter op de dijk geen uitzicht had op de stenen van het terras. Daarvoor waren de met klimop overwoekerde panelen te hoog. Toen hoorde hij een motor wegscheuren. Hij herkende het hoog loeiend geluid; de bestuurder schakelde op de top van de toerentallen. Het volume ervan nam snel af en ging al spoedig op in het dof geraas van het verkeer op de snelweg, een halve kilo-

meter verderop. Ik ben door het oog van de naald gekropen, dacht hij, jachtig ademend door de stress. Dit was niet alleen een geroutineerde motorrijder, maar ook een goede schutter. Hij keek naar de twee kogelgaten in het hout. Ze zaten nog geen tien centimeter bij elkaar vandaan. Hij duwde zijn rug tegen de achterdeur van het huis en probeerde zijn op hol geslagen ademhaling onder controle te krijgen. Hij zweette. Een schrijnende pijn kroop zijn bewustzijn binnen en werkte zich boven zijn over elkaar tollende gedachten uit. Nu pas merkte hij dat zijn linkerarm door de val beschadigd was. De ruwe glijpartij over de tegels had een brede schaafwond op zijn onderarm achtergelaten, van de elleboog tot aan het bandje van zijn polshorloge. Het bloedde nauwelijks, maar hij zag dat er tuinaarde en zand in de wond zat. Aan het uiteinde van de strook rauw vlees hing zijn huid er in rafels bij. Hij sloot zijn ogen en liet zijn hoofd achterover tegen de deur zakken.

‘Ik moet naar een ziekenhuis,’ mompelde hij verdwaasd. ‘Wie flikt me zoiets? Wie stuurt er een schutter op een racemotor op me af?’

1

Anton Baarland stuurde de Lexus de kade langs de Loire op en reed langzaam op een verzameling kleine richtingborden af. *Zone industrielle de Décize* las hij, met daaronder de namen van een stuk of twaalf bedrijven. Geen aanduiding voor de jachthaven die hier moest zijn.

Hij keek gewoontegetrouw in de achteruitkijkspiegel of er na hem nog andere auto's de D 981 verlieten, maar hij was de enige.

Hij voelde zich leeg en hondsmoe. De rit uit Utrecht was weliswaar zonder oponthoud verlopen, maar Fiona had het vertikt om het stuur ook maar één keer over te nemen; ze was weer eens ergens gepikeerd over. Ze weigerde dat uit te spreken, waarschijnlijk omdat de kinderen erbij waren. Maar haar lichaamstaal was duidelijk genoeg. Carine had zich net voor Antwerpen demonstratief in haar meegenomen kussens geïnstalleerd en tot Nemours — waar ze in een wegrestaurant hadden gegeten — geslapen, of gedaan alsof. Hij had het haar best willen vragen. Ze had anderhalf jaar geleden haar rijbewijs gehaald en was gewoonlijk wel in voor een fikse rit met louter snelwegkilometers. Maar hij had de tanden op zijn onderlip gezet en gezwegen, zoals meestal. Hij wist dat Fiona zich er in zou mengen om zijn aanbod nadrukkelijk af te keuren. *Laat dat kind met rust, Anton. Ze heeft recht op een paar weken ontspanning. Slaap maar lekker verder hoor, Carine. Je hebt het verdiend!* Als hij het aan Lex zou vragen? Die wilde wel sturen, graag zelfs. Hij was bijna zeventien, maar het was te link om zo'n gretig joch het stuur van een splinternieuwe wagen in handen te geven. Op de wegen rond hun woonplaats had Anton er geen problemen mee, maar

in een controle door genadeloze Franse gendarmes had hij geen zin.

Hij keek opzij naar het kalm stromende water en haalde diep adem. Ontspan je nu toch eens, dacht hij. Je staat hier aan de oever van de Loire, misschien wel de meest romantische stroom van Europa. Je hoeft niet eens een spiritueel ontwikkeld mens te zijn om de rust van deze plek te voelen. De rivier is er in geslaagd haar oorspronkelijke taak naar de achtergrond te schuiven; het lijkt wel of het verplaatsen van water hier voor- goed op het tweede plan staat. In het midden liggen stille eilandjes tussen brede zandbanken, waarop in de loop der jaren wampel wilgenbosjes wortel hebben geschoten. Het water heeft genoeg aan een paar geulen; de Loire is een rivier van zand waardoor hier en daar een minimaal stroompje water vloeit.

‘Word jij een beetje wijs uit al die borden, Fo?’

Fiona schoof haar zonnebril boven op de blonde haren, keek met hem mee naar de naamborden en schudde ontkennend het hoofd. Veel te snel, Fo, dacht hij, te gemakkelijk. Je denkt niet echt mee, je doet maar...